

Η εκδίκησή της θα είναι η αρχή του τέλους τους

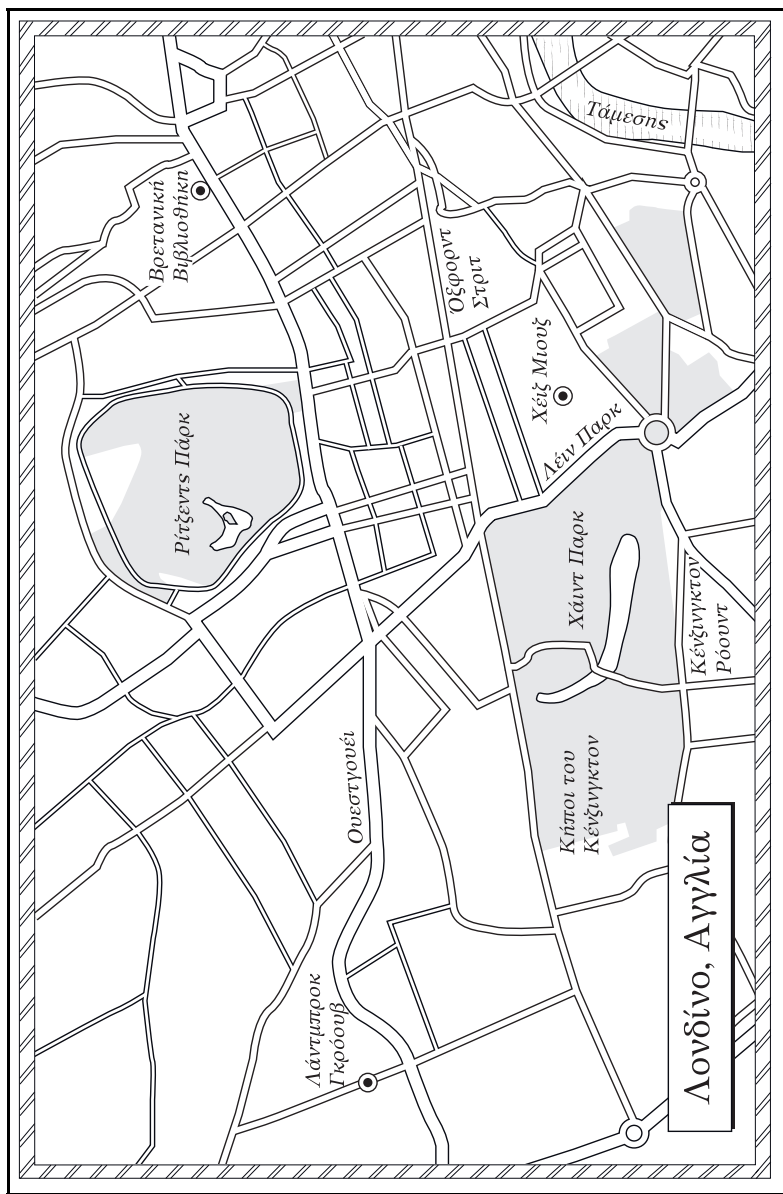
ΚΡΥΠΤΟ ΛΙΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

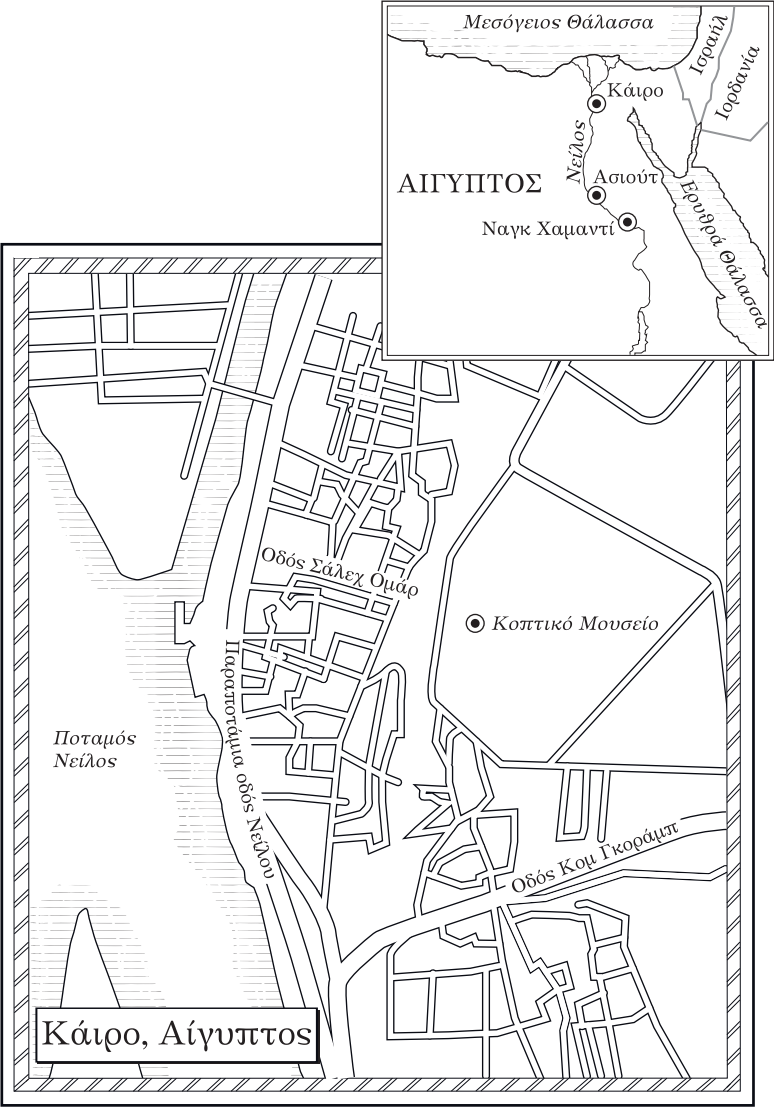

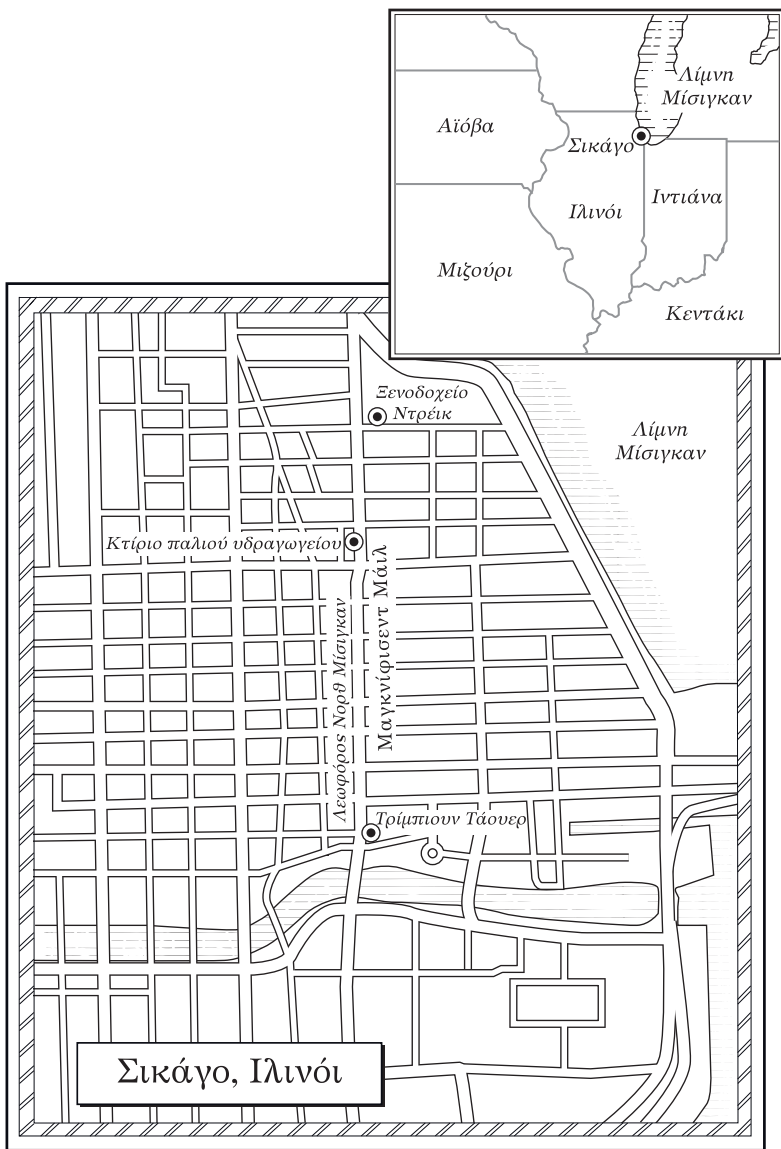
A. M. DEAN

Από τον συγγραφέα του συναρπαστικού θρίλερ *Η χαμένη βιβλιοθήκη*

Λονδίνο, Αγγλία

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

*374 μ.Χ. - Αίγυπτος
Στην έρημο της Αιγύπτου*

Ο Ταράσιος από το Λούξορ κάρφωσε το βλέμμα του στα άγρια, ψυχρά μάτια του ψηλότερου από εκείνον άντρα. Η κοφτερή αιχμή του μαχαιριού πίεζε τον λαιμό του κι έκανε το αίμα να αναβλύζει, ενώ και η πίεση της λάμας στον λάρυγγα του έκοβε την αναπνοή. Ό,τι και να συνέβαινε στη συνέχεια, ο Ταράσιος ήξερε ότι το τέλος αυτής της συνάντησης ήταν προδιαγεγραμμένο: με μια αστραπιαία κίνηση ο δυνατός άντρας θα του έκοβε τον λαιμό και θα τον έστελνε στον άλλο κόσμο. Ήταν βέβαιος γι' αυτό. Το επίγειο ταξίδι του είχε φτάσει στο τέλος του.

Κι όμως δεν είχε χαθεί η ελπίδα για κάτι καλό, για κάτι πολύ σημαντικό. Εκείνος θα απελευθερωνόταν και η λύτρωσή του θα εξασφάλιζε την επιτυχία του σχεδίου.

Ο ψηλός άντρας, με το στρατιωτικό παράστημα και τα αυτοκρατορικά διακριτικά στα πολυφορεμένα ρούχα του, άρπαξε τον Ταράσιο από τα μαλλιά με το ελεύθερο χέρι του.

«Οι σύντροφοί σου σε εγκατέλειψαν, ανθρωπάκι. Οι τρισάθλιοι οπαδοί σου χάθηκαν σαν αρουραίοι στην άμμο της ερήμου.» Οι λέξεις έβγαιναν κοφτές από τα χείλη του, γεμάτες δηλητήριο.

«Ξέρουν ότι τους κυνηγάτε», ανταπάντησε ο Ταράσιος δείχνοντας με τον τόνο της φωνής του ότι τον αψηφά, βέβαιος πια ότι θα πεθάνει. «Ξέρουν τι θα τους κάνετε εσύ και οι άντρες σου αν πέσουν στα χέρια σας.»

Ο στρατιωτικός χαμογέλασε αυτάρεσκα. «Ωραία... Τουλάχιστον ο φόβος τους είναι δικαιολογημένος. Ίσως τελικά αυτοί οι “Γνώστες” να έχουν λίγες γνώσεις.» Κοίταξε το θύμα του βαθιά στα μάτια, περιμένοντας να δει τον τρόπο να ζωγραφίζεται μέσα τους. Την απελπισία. Τον πανικό. Αλλά είδε μόνο αποφασιστικότητα κι αυτό τον εξόργισε ακόμα περισσότερο.

«Πες μου πού πήγαν», απαίτησε να μάθει σπρώχνοντας το κεφάλι του Ταράσιου προς τα πίσω και πιέζοντας ακόμα πιο δυνατά την κοφτερή λεπίδα στον τεντωμένο λαιμό του. Το αίμα άρχισε να κυλά στη μεταλλική επιφάνειά του. «Πες μου πού κρύφτηκαν οι φίλοι σου και θα σου χαρίσω την άχρηστη ζωή σου.»

Όσο το μαχαίρι ήταν στον λαιμό του, ένα χαμόγελο αυτοπεποίθησης σχηματίστηκε στις άκρες των χειλιών του Ταράσιου. «Η ζωή μου, όπως την αποκάλεσες, έχει ήδη σωθεί. Είμαι ελεύθερος.» Αψηφώντας τον πόνο, έσπρωξε το μέτωπό του προς τα κάτω και κοίταξε κατάματα τον διώκτη του.

«Δεν θα πάρεις λέξη από μένα. Κάνε αυτό που έχεις να κάνεις.»

Ο στρατιώτης κοντοστάθηκε μόνο για μία στιγμή. Ο άντρας δεν είχε τίποτα να του προσφέρει –μόνο αργοπορία, αντιπερισπασμό και συζήτηση για θρησκευτικά ζητήματα. Για κανένα από αυτά δεν άξιζε να αναβάλει άλλο το αναπόφευκτο.

Με μια δυνατή και απότομη κίνηση τράβηξε απότομα το μαχαίρι προς τα δεξιά, κόβοντας μεμιάς τένοντες, φωνητικές χορδές και αρτηρίες.

Τα μάτια του Ταράσιου άνοιξαν διάπλατα, αλλά δεν πήρε το βλέμμα του από το πρόσωπο του θύτη του. Καθώς το αίμα

κυλούσε στον λαιμό του, είδε τον κόσμο να μαυρίζει γαλήνια γύρω του. Ήταν ελεύθερος πια.

Είκοσι λεπτά αργότερα, ένας δεκαεννιάχρονος συμπατριώτης του, στα όρια της εξάντλησης, συνέχιζε να τρέχει πυρετωδώς. Ο ήλιος είχε ήδη αρχίσει να δύει στους μακρινούς αμμόλοφους, αλλά ο Ευνόμιος ήξερε ότι η δύση τού χάριζε ένα μικρό προβάδισμα. Οι διωγμοί τους γίνονταν με την υποστήριξη του κράτους και οι στρατιώτες είχαν στη διάθεσή τους άλογα, όπλα και καλά εκπαιδευμένους άντρες. Πρέπει να βρίσκονταν κοντά πια. Ο Ευνόμιος προσευχόταν να είχε καταφέρει ο Ταράσιος να τους καθυστερήσει αρκετά για να του δώσει τον χρόνο που χρειαζόταν.

Έπρεπε να προφτάσει να κρύψει την πέτρα πριν τον εντοπίσουν. Μόνο αυτό είχε σημασία. Οι αδαείς στρατιώτες ήθελαν να συλλάβουν τους αδελφούς του, όλους εκείνους που είχαν ακολουθήσει τον Ταράσιο και τις αλήθειες που κήρυττε. Τυφλωμένοι από την άθλια επιθυμία τους να ξεριζώσουν από την αυτοκρατορία κάθε ανεπιθύμητη πίστη, δεν είχαν ιδέα ποιο ήταν το πραγματικό διακύβευμα. Σήμερα ο Ευνόμιος χρησιμοποιούσε προς όφελός του αυτή την άγνοιά τους. Το μόνο που τον ένοιαζε ήταν να κρύψει την πέτρα, κι ας έκαναν ό,τι ήθελαν στο σώμα του.

Τα πνευμόνια του έκαιγαν από την υπεράνθρωπη προσπάθεια όταν επιτέλους έφτασε στο σημείο που είχαν επιλέξει οι άνθρωποί του δύο μήνες νωρίτερα, πριν από την καταστροφική διασκόρπισή τους λόγω των διωγμών. Μπροστά του βρισκόταν η ιδανική κρυψώνα, η οποία θα διασφάλιζε την ακεραιότητα της πέτρας για πολλά χρόνια –πιθανόν και για γενιές ολόκληρες. Για όσο χρειαζόταν.

Παίρνοντας μια ανάσα, ο Ευνόμιος προχώρησε με οδηγό του τη μνήμη και όχι την ψευδαίσθηση που δημιουργούσαν τα μάτια του. Σκαρφάλωσε ως την είσοδο και μπήκε στη σκοτεινή

σπηλιά. Ψηλαφώντας τους τοίχους, προχώρησε μέσα στο πηχτό σκοτάδι και επιτέλους έφτασε στη σχισμή του βράχου που έψαχνε. Γονάτισε, ανασήκωσε τον μανδύα του και έβγαλε το μικρό δοχείο με το αντικείμενο. Αφού το πίεσε ευλαβικά στο μέτωπό του, έβαλε το χέρι του όσο πιο βαθιά μπορούσε στη σχισμή και απόθεσε το αντικείμενο.

Έκανε ένα βήμα πίσω και στάθηκε ακίνητος. Έξω άκουγε άντρες να πλησιάζουν. Τον είχαν βρει. Σε λίγα λεπτά το σώμα του θα ήταν δικό τους.

Αν και βασίλευε απόλυτο σκοτάδι, ο Ευνόμιος έκλεισε τα μάτια του, σήκωσε τα χέρια ως τους ώμους και μουρμούρισε μια γνωστή προσευχή, νιώθοντας να τον πλημμυρίζει γαλήνη. Είχε μνηθεί μόλις δύο χρόνια νωρίτερα, όταν ο κόσμος φάνταζε πιο ειρηνικός, πιο ανεκτικός. Δεν υποψιαζόταν τότε ότι η τελική λύτρωση θα καθυστέρουσε με αυτόν τον τρόπο, ούτε ότι θα του ανέθεταν έναν τόσο κρίσιμο ρόλο στην προσπάθεια να διατηρηθεί το μήνυμα για τις επόμενες γενιές. Αλλά αυτοί ήταν οι κανόνες του πρόσκαιρου κόσμου και της απαξιωμένης, άθλιας ζωής. Ήταν τιμή του να μάχεται για έναν ανώτερο σκοπό.

Έχοντας τελειώσει την προσευχή του και ολοκληρώσει την αποστολή του, ο Ευνόμιος άνοιξε τα μάτια και σηκώθηκε. Αποφασισμένος, επέστρεψε στην είσοδο της σπηλιάς. Από τα σκοτεινά κατάβαθά της, ακόμα και το μουντό φως του δειλινού φάνταζε εκτυφλωτικό. Στάθηκε για μια στιγμή να θαυμάσει τις ακτίνες που χάνονταν πριν αρχίσει την καταρρίχηση. Απομακρύνθηκε από την είσοδο και στάθηκε στην τελική του θέση σε μια σκοτεινή τρύπα του γειτονικού βράχου. Εκεί θα τον έβρισκαν οι άντρες.

Έφτασαν αμέσως. Οι ήχοι που άκουγε νωρίτερα ο Ευνόμιος αντικαταστάθηκαν από το θέαμα των στρατιωτών που πλησίαζαν καθώς εκείνος παρέμεινε ακίνητος, στριμωγμένος στην άκρη του βράχου. Οι στρατιώτες μαζεύτηκαν από κάτω και με

την άκρη του ματιού του ο Ευνόμιος είδε δύο στρατιώτες που σκαρφάλωναν για να βρεθούν αριστερά και δεξιά του.

Όλα γίνονταν σύμφωνα με το σχέδιο. Ήταν έτοιμος να λυτρωθεί.

Κοιτάζοντας τους στρατιώτες, το βλέμμα του διασταυρώθηκε με εκείνο ενός ψηλότερου άντρα, του οποίου τα ρούχα έδειχναν ότι ήταν ο αρχηγός τους. Ο Ευνόμιος εστίασε όλη του την προσοχή στον άντρα, πήρε μια βαθιά ανάσα και φώναξε με όλη του τη δύναμη τη μόνη λέξη που είχε σημασία.

«ΛΥΤΡΩΣΗ!»

Και ενώ ακόμα δεν είχε σβήσει η ηχώ που κατευθυνόταν από τη βραχώδη πλαγιά προς την έρημο, ένα ξίφος εμφανίστηκε στα δεξιά του, άστραψε για μια στιγμή στον απογευματινό ήλιο και με μια γρήγορη κίνηση του έκοψε το κεφάλι και τερμάτισε τη ζωή του στον έκλυτο φυσικό κόσμο.

Σύγχρονη εποχή – πριν από οχτώ μήνες

Μες στο σκοτεινό, απομονωμένο δωμάτιο ο Αλβίνος έτρεμε καθιστός. Όλο του το σώμα είχε καταληφθεί από έντονη νευρικότητα. Θα μπορούσε να ανάψει το φως –το δωμάτιο δεν είχε παράθυρα και έτσι δεν θα προδιδόταν–, αλλά ένιωθε μεγαλύτερη ασφάλεια στο σκοτάδι. Πίεζε το ασύρματο τηλέφωνο στο μάγουλό του. Η στρογγυλεμένη άκρη ακουμπούσε στο σαγόνι του και άκουγε το σήμα της γραμμής στο αυτί του. Ο ιδρώτας έτρεχε ποτάμι στο πρόσωπό του, έσταζε από την άκρη της μύτης του και έκανε το τηλέφωνο να γλιστράει.

Τι έκανα; Τι κάνω;

Ήταν τρομοκρατημένος, αλλά δεν είχε άλλη επιλογή. Αυτό που σχεδίαζαν ήταν τρομερό, οι συνέπειες θα ήταν τρομερές. Θα πέθαινε από τύψεις και ενοχές αν δεν επικοινωνούσε με κάποιον που μπορούσε να ακυρώσει το σχέδιο πριν ακόμα ξεκινήσει.

Η λύτρωση δεν πρέπει να έχει τέτοιο τίμημα.

Στο σκοτάδι ξεδίπλωσε ένα κομμάτι χαρτί στο οποίο είχε σημειώσει το τηλέφωνο της γραμμής του FBI για το κοινό και το διάβασε στο πράσινο αντιφέγγισμα των πλήκτρων του τηλεφώνου για να σιγουρευτεί. Αμέσως τα δάχτυλά του πάτησαν τα ψηφία. Το τηλέφωνο χτύπησε μία φορά. Μετά δύο. Στο τρίτο και στο τέταρτο κουδούνισμα, ο σφυγμός του άρχισε να ανεβαίνει. *Κάποιος πρέπει να απαντήσει.* Μέσα του κάτι του έλεγε ότι δεν θα είχε άλλη ευκαιρία για να κάνει αυτό το τηλεφώνημα.

Μετά το έκτο κουδούνισμα συνδέθηκε. Ο Αλβίνος κράτησε την αναπνοή του.

«Έχετε συνδεθεί με την αυτοματοποιημένη υπηρεσία αναφορών στο FBI...»

Απογοητεύτηκε. Μια αυτοματοποιημένη γραμμή. Δεν το περίμενε αυτό. Ίσως και να έπρεπε να το περιμένει, συνειδητοποίησε ξαφνικά· αλλά η εκ των υστέρων κριτική του εαυτού του μπορούσε εύκολα να τον οδηγήσει στην απελπισία.

Δεν μπορούσε να εγκαταλείψει τη μοναδική του ελπίδα.

Μόλις άκουσε όλο το φωνητικό μήνυμα και ένας μακρόσυρτος ηλεκτρονικός ήχος τού έδωσε το έναυσμα για να αρχίσει να μιλάει, ο Αλβίνος ψέλλισε νευρικά αυτά που είχε να πει στο τηλέφωνο. Είχε προετοιμαστεί για συζήτηση, όχι για μονομερή αναφορά.

«Είμαι, είμαι... το όνομά μου δεν έχει σημασία. Έχω πληροφορίες... σχετικά με μια επίθεση. Στο Σικάγο. Κάτι τρομερό... από την Εκκλησία της Αληθείας...» Ένιωθε να πνίγεται, να του κόβεται η ανάσα, οι λέξεις δεν έφταναν για να αποδώσουν την τεράστια σημασία του μηνύματος. *«Θα συμβεί μια σειρά τραγικών γεγονότων. Πρέπει να τα σταματήσετε.»*

Οι αρχηγοί συγκεντρώθηκαν κατεπειγόντως. Ο Μέγας Αρχηγός είχε καθίσει και οι στενότεροι συνεργάτες του στέκονταν γύρω του για να αντιμετωπίσουν μια αποστασία που έθετε σε

κίνδυνο προετοιμασίες δεκαετιών. Η ημερομηνία-στόχος που είχαν ορίσει απείχε μόλις λίγους μήνες. Ήταν συμβολική, και το μήνυμά της ήταν ιδιαίτερα σημαντικό, τόσο που δεν μπορούσαν να την αλλάξουν. Εκείνη τη στιγμή σε όλη την υφήλιο κινητοποιούνταν δυνάμεις προς αυτή την κατεύθυνση.

«Ο Αλβίνος το έκανε», είπε διστακτικά ένας από τους αδελφούς. Πρόφερε το όνομα σφίγγοντας τα χείλη. Παράξενο και ξενόφερτο, ήταν δύσκολο να ειπωθεί από έναν άντρα με ιταλική προφορά.

«Είχε πάντα αδύναμη θέληση», πρόσθεσε κάποιος άλλος. Η ισπανική του προφορά ξεχώρισε από εκείνη του Ιταλού. «Αλλά δεν μας είχε περάσει από το μυαλό ότι θα έφτανε ως εκεί.» Το φαρδύ του στέρνο τη μια στιγμή ξεφούσκωνε από απογοήτευση και την άλλη φούσκωνε από οργή.

«Ως πού ακριβώς;» Ο Μέγας Αρχηγός μίλησε με σταθερή φωνή. Δεν θα επέτρεπε στον θυμό των άλλων να αποδιοργανώσει τη συζήτηση.

«Πήγε στο FBI.» Ο άντρας που απάντησε στεκόταν ακριβώς μπροστά του, με τα χέρια σφιχτά διπλωμένα στο στήθος. Αν ένιωθε κάποιο συναίσθημα, δεν το άφηνε να διαγραφεί στα χαρακτηριστικά του. «Μας το επιβεβαίωσαν από μέσα. Έδωσε τις πληροφορίες σήμερα το πρωί. Χρησιμοποίησε το όνομά μας. Είπε ότι θα γίνει επίθεση. Το FBI θα είναι σε επιφυλακή.»

Οι λέξεις προκάλεσαν ακόμα περισσότερη ένταση, την οποία διέκοψε ο Ιταλός για να αναφέρει το προφανές με μάτια περισσότερο τρομαγμένα παρά ταραγμένα. «Έσπασε ο όρκος της σιωπής. Το “πέπλο της ανωνυμίας”, όπως το αποκαλείτε, δεν υπάρχει πια. *Andato.*»

Ο Μέγας Αρχηγός άκουγε προσεκτικά. Το σκίρτημα της σάρκας στα μάγουλά του ήταν η μόνη ένδειξη ότι έτριζε τα δόντια του. Τα αδρά χαρακτηριστικά του –το έντονο βλέμμα, το οποίο πλαισίωναν οι ήπιες γραμμές των φρυδιών του που απέ-

πνεαν σοφία και πείρα, τα ζυγωματικά του, που ήταν αρκετά έντονα για να δείχνουν δύναμη χωρίς όμως να σχηματίζουν έντονες γωνίες που θα τον έκαναν να δείχνει μοχθηρός- τώρα είχαν πάρει μια έκφραση απόλυτης συγκέντρωσης.

Τελικά έστρεψε το βλέμμα στους άντρες του.

«Πρέπει να σταματήσουμε τον Αλβίνο. Απόψε. Ζητήστε τη βοήθεια του Άραβα, αν χρειαστεί. Δεν μπορούμε να αφήσουμε αυτόν τον άνθρωπο να πει στις Αρχές περισσότερα από όσα έχει πει ήδη.» Στράφηκε προς τον Ιταλό, του οποίου ο θυμός είχε μετατραπεί σε αποφασιστικότητα, όμοια με του Μεγάλου Αρχηγού.

«Να μην είσαι επιεικής. Δείξ' του τι παθαίνουν οι αποστάτες ενός ενάρετου σχεδίου.»

Το πρόσωπο του αδύνατου άντρα πήρε μια έκφραση ευχαρίστησης. Ήξερε ότι με αυτή τη διαταγή έπαιρνε λευκή επιταγή για τον πόνο και τα βασανιστήρια που θα προηγούνταν της εκτέλεσης του Αλβίνου. Σηκώθηκε μαζί με τρεις άλλους, έσκυψαν και οι τέσσερις με σεβασμό το κεφάλι και κατευθύνθηκαν προς την έξοδο.

Ο πιο βλοσυρός άντρας που στεκόταν απέναντι από τον Αρχηγό δεν πείστηκε.

«Και το σχέδιό μας;» ρώτησε. «Ο σκοπός μας;»

Ο Μέγας Αρχηγός τον κοίταξε επίμονα στα μάτια. Η συνηθισμένη ένταση του βλέμματός του είχε επιστρέψει για τα καλά.

«Θα πρέπει να ακολουθήσουμε διαφορετική προσέγγιση», απάντησε. Η σιγουριά του ήταν ακλόνητη.

«Η σιωπή δεν είναι πλέον σύμμαχός μας. Ήρθε η ώρα να αποκτήσουμε καινούριους φίλους.»

Μέρος πρώτο

ΣΗΜΕΡΑ
ΚΥΡΙΑΚΗ, 1^η ΙΟΥΛΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Χείζ Μιουζ, Λονδίνο

Μες στην ησυχία του χαράματος, μια σανίδα του πατώματος έτριξε και ο Άντριου Ουές αντιλήφθηκε τον θόρυβο σαν δυνατό συναγερμό. Στην αρχή, μισοκοιμισμένος, σκέφτηκε ότι μάλλον ήταν ο απόηχος του ονείρου που έβλεπε πριν από δευτερόλεπτα και ότι οι σανίδες που έτριζαν παράξενα και το θρόισμα των χαρτιών ήταν ό,τι είχε απομείνει από τις σκηνές που είχε σκαρώσει ο κοιμισμένος εγκέφαλός του. Έριξε μια ματιά στο μεγάλο ρολόι απέναντι από την πολυθρόνα στην οποία είχε περάσει όλο του το βράδυ και συνειδητοποίησε ότι ήταν πολύ νωρίς. Ήταν πάρα πολύ νωρίς για να ξυπνήσει.

Έπειτα άκουσε ξανά τους θορύβους: το επαναλαμβανόμενο τρίξιμο των σανίδων, τον ήχο των συρταριών που άνοιγαν και το θρόισμα των χαρτιών. Ο Άντριου ανατρίχιασε. Οι ήχοι που τον είχαν ξυπνήσει δεν προέρχονταν από τα όνειρά του. Ήταν ξεκάθαροι και αληθινοί. Αμέσως ένιωσε το τεντωμένο δέρμα του προσώπου του να παγώνει.

«Ξύπνα...» ψιθύρισε στη γυναίκα που κοιμόταν στον κανapé δίπλα του. Είχαν κοιμηθεί πρόχειρα στο καθιστικό. Η συζήτησή τους είχε τραβήξει μέχρι αργά και τους είχε απορροφήσει πολύ περισσότερο απ' όσο περίμεναν. Παρά τα τόσα χρόνια που είχαν περάσει ο ένας στο πλευρό του άλλου, εξακο-

λουθούσαν να συζητούν με αμείωτο ενδιαφέρον για ώρες ολόκληρες.

Το κεφάλι της ακουμπούσε στο υφασμάτινο μπράτσο του ανάκλιντρου. Κοιμόταν βαθιά.

«Έμιλι, ξύπνα...» επανέλαβε ο Άντριου ψιθυριστά και πήγε προς το μέρος της στις μύτες των ποδιών του. «Κάποιος έχει μπει στο σπίτι.»

Το σκοτάδι δυσκόλευε την κίνηση των δύο αντρών μέσα στην ημιαυτόνομη μεζονέτα. Κρατούσαν από έναν μικρό φακό, αλλά καθώς είχαν παρακολουθήσει για αρκετό καιρό την περιοχή και ήξεραν ότι οι κάτοικοι της όμορφης γειτονιάς ήταν έτοιμοι να αναφέρουν στην αστυνομία κάθε κίνηση έξω από τα καθιερωμένα, περιόριζαν τη χρήση τους στο ελάχιστο.

«Από 'δω πρέπει να είναι το γραφείο της», ψιθύρισε ο ένας άντρας. Με μια κίνηση του κεφαλιού του έδειξε μια πόρτα στα δεξιά, που οδηγούσε στο προσωρινό γραφείο της καθηγήτριας Έμιλι Ουές στο σπίτι της στο Λονδίνο. Είχαν ήδη εντοπίσει και ψάξει ένα παρόμοιο δωμάτιο που χρησιμοποιούσε ο άντρας της για γραφείο, αλλά δεν είχαν βρει τίποτα. Αυτό το δωμάτιο όμως άφηνε πολλές υποσχέσεις. Τους ενδιέφερε η δουλειά της και συγκεκριμένα κάτι που είχε αποκτήσει. Το αντικείμενο από το οποίο σκόπευαν να την απαλλάξουν είχε περάσει στην κατοχή της πριν από δύο μόλις μέρες και μάλιστα χωρίς εκείνη να έχει ιδέα για το τι πραγματικά ήταν. Εκείνοι ωστόσο ήξεραν την αληθινή του αξία και ο αρχηγός τους τους είχε αναθέσει να κλέψουν το μοναδικό αντικείμενο που θα τους επέτρεπε να επιτελέσουν το σημαντικότερο έργο στην ιστορία της οργάνωσής τους.

Τώρα το αντικείμενο βρισκόταν κάπου εκεί, στα σκοτάδια του γραφείου της, και περίμενε να το ανακαλύψουν. Το λογικό θα ήταν να είχαν μπει στο σπίτι όταν δεν θα ήταν κανείς εκεί

και όχι ένα βράδυ που οι ιδιοκτήτες του κοιμούνταν σε απόσταση αναπνοής· αλλά ήταν μάλλον απίθανο να αφήσει η Έμιλι το αντικείμενο αφύλακτο και επιπλέον δεν γνώριζαν πόσο καιρό σκόπευε να το κρατήσει ακόμα πριν το παραδώσει στους καινούριους του ιδιοκτήτες. Όχι, η κατάσταση απαιτούσε μια νυχτερινή επιχείρηση. Η Έμιλι θα ξυπνούσε το πρωί και θα διαπίστωνε ότι το αντικείμενο είχε κάνει φτερά χωρίς να μάθει ποτέ τι ήταν αυτό που έχασε.

Η Έμιλι άνοιξε απότομα τα μάτια και χωρίς να χάσει λεπτό ανακάθισε και γύρισε προς τον Άντριου που είχε γονατίσει μπροστά της. Πριν προλάβει να μιλήσει, ο Άντριου έφερε το δάχτυλο στα χείλη. «Σουτ!» της είπε. Φέρνοντας το χέρι στο αυτί, της έκανε νόημα να ακούσουν. Οι ήχοι που έρχονταν από το γραφείο της Έμιλι στην άκρη του διαδρόμου ήταν σιγανοί, αλλά ευδιάκριτοι –διαπερνούσαν τους λεπτούς σαν τσιγαρόχαρτο τοίχους του παλιού σπιτιού λες και ταξίδευαν σε ανοιχτό χώρο.

Κάποιος ανακάτευε το γραφείο της.

Ο Άντριου ανασηκώθηκε και κάθισε στον καναπέ δίπλα στην Έμιλι πιάνοντάς την από τους ώμους και γυρίζοντάς την προς το μέρος του.

«Πάω να δω ποιος είναι», είπε αποφασιστικά. Έριξε μια ματιά τριγύρω αξιολογώντας τις πιθανές κινήσεις του. Η Έμιλι έσκυψε προς το μέρος του και του ψιθύρισε στο αυτί.

«Ξέχασέ το... Δεν ξέρουμε ποιοι είναι αυτοί που έχουν μπει στο σπίτι. Μπορεί να είναι επικίνδυνοι.»

Άπλωσε το χέρι πάνω από τον καναπέ και πήρε το ασύρματο τηλέφωνο από το γωνιακό τραπέζι.

«Η συρόμενη πόρτα στην άκρη του διαδρόμου έχει ένα μάνταλο.» Του έδειξε με το χέρι την είσοδο του μπροστινού δωματίου μιλώντας όσο πιο σιγανά μπορούσε. «Πήγαινε να την

κλείσεις και να την κλειδώσεις όσο πιο αθόρυβα μπορείς. Θα μπω στην ντουλάπα και θα τηλεφωνήσω στην αστυνομία.» Η μικρή αποθήκη ανάμεσα στο μπροστινό δωμάτιο και την κουζίνα ήταν τεράστια, σχεδόν ένα ξεχωριστό δωμάτιο κρυμμένο στον τοίχο, τόσο παραγεμισμένη με ασπρόρουχα, ρούχα και προμήθειες που θα έπνιγε τον ήχο της φωνής της.

Η καρδιά του Άντριου χτυπούσε τόσο δυνατά που πονούσε. Δεν ήταν συνηθισμένος σε τόσο απότομες εναλλαγές, από τον ύπνο στο έντονο στρες. Κοίταξε την Έμιλι, αντίκρισε το γνώριμο βλέμμα της –ένα βλέμμα που ήξερε τόσο καιρό, που είχε δει σε τόσο διαφορετικές περιστάσεις.

Της έσφιξε δυνατά τον ώμο πνίγοντας αυτό που ένιωθε, επειδή εκείνη τη στιγμή υπήρχαν άλλες προτεραιότητες, και την τράβηξε προς την άκρη του καναπέ. Η Έμιλι κούνησε το κεφάλι καταφατικά, σηκώθηκε ξυπόλυτη και πατώντας στις μύτες των ποδιών της πήγε στην ντουλάπα, κλείνοντας αργά την πόρτα πίσω της.

Ο Άντριου Ουές ήταν τρομοκρατημένος, δεν είχε άλλωστε ξαναζήσει παρόμοια νυχτερινή εισβολή, αλλά το ένστικτο της προστασίας αποδεικνυόταν ισχυρότερο. Εκείνος και η Έμιλι συναγωνίζονταν μεταξύ τους από τότε που ήταν παιδιά. Έπαιζαν, χτυπιούνταν και πάλευαν σαν ίσοι. Κάθε φορά που εκείνη βρισκόταν σε κίνδυνο ή πονούσε, ο Άντριου πάντα την προστατεύε. Εκείνος τύλιγε με επιδέσμους τα γρατσουνισμένα της γόνατα, εκείνος έκανε τα άγρια παιδιά της γειτονιάς να το βάζουν στα πόδια και αργότερα εκείνος ήταν που της έμαθε πώς να κάνει το ίδιο μόνη της.

Οι συνεχείς θόρυβοι έκαναν τις αναμνήσεις της παιδικής ηλικίας να πετάζουν μακριά. Βέβαιος ότι η Έμιλι είχε βρει καλή κρυψώνα, ο Άντριου άλλαξε γνώμη για το τι έπρεπε να κάνει. Δεν ήταν στον χαρακτήρα του να τους κλειδώσει σ' ένα δωμάτιο και να ευχηθεί πως όλα θα πάνε καλά. Προτεραιότητά του ήταν να διώξει τους εισβολείς από το σπίτι. Κοίταξε γύρω του

στο δωμάτιο ψάχνοντας κάτι που θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει σαν όπλο. Τα κηροπήγια στο τζάκι ήταν πολύ μικρά για να φοβίσουν κάποιον ή για να τον απειλήσουν αν ο εκφοβισμός δεν επαρκούσε. Το γωνιακό φωτιστικό ήταν δύσχρηστο και ογκώδες.

Η τέλεια λύση βρισκόταν στην άκρη του δωματίου. *Ο Θεός να σε έχει καλά, Εμ.* Αν και δεν είχε δοκιμάσει ποτέ να παίξει ο ίδιος γκολφ, η αγάπη της Έμιλι για το άθλημα έγινε ξαφνικά ένα από τα μεγαλύτερα προτερήματά της: το σακίδιο με τα μπαστούνια ήταν παρατημένο σ' ένα γωνιακό κοίλωμα του τοίχου. Την είχε πειράξει αμέτρητες φορές για την αγάπη που έτρεφε στο συγκεκριμένο άθλημα. Όταν θα έδιωχνε τους εισβολείς από το σπίτι, θα της ζητούσε συγγνώμη.

Διέσχισε το δωμάτιο πατώντας στις μύτες, έβγαλε από τον σάκο ένα αρκετά βαρύ μπαστούνι του γκολφ για μακρινές βολές και προχώρησε αθόρυβα προς τον κεντρικό διάδρομο. Με κάθε του βήμα οι ήχοι των πνιχτών λόγων και του θροΐσματος των χαρτιών ακούγονταν όλο και πιο δυνατοί και κοντινοί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Χείζ Μιουζ, Λονδίνο

Μες στο γραφείο της Έμιλι Ουές, ο ένας από τους δύο άντρες ξαφνικά πάγωσε. Τα χέρια του βρίσκονταν ακόμα στα μισά μιας μεγάλης στοίβας με φακέλους και έγγραφα και για μια στιγμή αναρωτήθηκε αν αυτό που έβλεπε ήταν αλήθεια. Η απορία του δεν κράτησε για πολύ. Ήξερε τι κρατούσε στα χέρια του: την επιτυχία.

Ο Σίμων ήταν πρακτικός άνθρωπος, αλλά σε τέτοιες στιγμές δεν μπορούσε να αγνοήσει τη δύναμη του συναισθήματος. Κάθε εργασία και ενέργεια που είχε κάνει στο παρελθόν για να υπηρετήσει τα σχέδια της ομάδας είχε έναν πνευματικό τελικό στόχο, άλλωστε ο Σίμων έδινε ιδιαίτερη σημασία στο πνεύμα. Εκείνη τη στιγμή τίποτα δεν μπορούσε να μειώσει την αξία του αντικειμένου που είχαν έρθει να πάρουν. Ήταν η σημαντικότερη αποστολή που είχε κληθεί να επιτελέσει έως τώρα και θα αποτελούσε το μεγαλύτερο επίτευγμα της ζωής του.

«Το βρήκα.» Είπε τις λέξεις ψιθυριστά. Παρά την αίσθηση του θριάμβου, δεν ήταν από τους ανθρώπους που θα επέτρεπαν στο δέος να τον παρασύρει και να τον κάνει λιγότερο προσεκτικό. Ήταν σχεδόν βέβαιο ότι οι ιδιοκτήτες κοιμούνταν στο σπίτι και οι δύο άντρες έπρεπε να περιορίσουν τις συζητήσεις τους στο ελάχιστο.

Καθώς ο δεύτερος άντρας στράφηκε προς το μέρος του, ο Σίμων έβγαλε τον ενισχυμένο φάκελο από τη στοίβα που βρισκόταν στο συρτάρι του σεκρετέρ. Αμέσως τον άνοιξε και οι δυο τους κοίταξαν το πολύτιμο περιεχόμενο.

Περιείχε μία και μόνη παμπάλαιη σελίδα από καφετί χαρτί που είχε ζαρώσει με τον χρόνο.

«Είσαι σίγουρος;» Ο δεύτερος άντρας κοίταξε εξεταστικά τη σελίδα· η παλαιά γραφή που κάλυπτε την επιφάνειά της τον δυσκόλευε. Ήταν από τη φύση του δύσπιστος, ένα χαρακτηριστικό που του είχε βγει σε καλό αρκετές φορές στη διάρκεια της δύσκολης ζωής του· κι εκείνη τη στιγμή η έμφυτη δυσπιστία του φαινόταν δικαιολογημένη. «Δεν μοιάζει με χάρτη.»

Ο πρώτος άντρας παρατηρούσε το έγγραφο έως την τελευταία του λεπτομέρεια. Ο συνεργός του είχε δίκιο: δεν έμοιαζε με χάρτη. Αλλά η γραφή τού ήταν οικεία και ταίριαζε απόλυτα με τα καλλιγραφικά γράμματα του Βιβλίου –του αρχαίου ημερολογίου που είχε υπάρξει πολύτιμος οδηγός τους για πολύ καιρό.

«Εκατό τοις εκατό.»

Ο άλλος άντρας δεν πείστηκε. «Δεν καταλαβαίνω πώς μπορεί αυτό να βοηθήσει τον Άρθουρ να βρει τον κρυπτόλιθο.» Αν επέστρεφαν στον αρχηγό τους χωρίς τον αυθεντικό χάρτη, θα αντιμετώπιζαν σοβαρές συνέπειες.

Ο Σίμων τον κοίταξε. Το πρόσωπό του είχε σκοτεινιάσει απότομα. Ήθελε να τον χαστουκίσει για το ασυγχώρητο θράσος του, αλλά εκείνη τη στιγμή τον απασχολούσε περισσότερο ο θόρυβος που θα έκανε ακόμα και μια ψιθυριστή επίπληξη. Είχαν μιλήσει πολύ. Έριξε μια θυμωμένη ματιά στον συνεργό του.

Ο άντρας έπαψε τις αντιρρήσεις αυτοστιγμεί. Είχε συνηθίσει να τον επιπλήττουν, γι' αυτό και η αγριεμένη ματιά του Σίμωνα δεν τον στενοχώρησε. Εξάλλου ο συνεργός του έδειχνε διαφορετικός. Ο άγριος άντρας, τον οποίο δεν είχε δει ποτέ να

ΕΝΑ ΚΛΕΙΔΙ ΧΑΜΕΝΟ ΕΠΙ ΑΙΩΝΕΣ

Προσπαθώντας να εντοπίσει τους αρχαιοκάπηλους που δολοφόνησαν τον ξάδερφό της, η καθηγήτρια Έμιλι Ουές αναζητά με τη βοήθεια του άντρα της, Μάικλ, ένα επικίνδυνο αντικείμενο: ένα αρχαίο «κλειδί», θαμμένο κάπου στην έρημο της Αιγύπτου, που μπορεί να προκαλέσει ανυπολόγιστες καταστροφές αν πέσει σε λάθος χέρια.

ΕΝΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟ ΤΑΓΜΑ ΠΟΥ ΥΠΟΣΧΕΤΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Η κοσμοπολίτικη περιοχή Μαγκνίφισεντ Μάιλ του Σικάγο, πόλος έλξης εκατομμυρίων επισκεπτών κάθε χρόνο, είναι πιθανό να αποτελέσει σύντομα παρελθόν. Μια ομάδα αιρετικών εξτρεμιστών ετοιμάζεται να τινάξει κυριολεκτικά στον αέρα την παρέλαση της Ημέρας της Ανεξαρτησίας, καθώς ολοκληρώνει την κατασκευή ενός εκρηκτικού μηχανισμού που θα σπείρει τον όλεθρο σε ολόκληρη την πόλη.

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗ

Η Έμιλι, ο Μάικλ και ο αρχηγός της αίρεσης αγωνίζονται να φτάσουν πρώτοι στην Αίγυπτο. Οι μεν επιδιώκουν την τιμωρία των ενόχων, ο δε την πνευματική λύτρωση με τη μετατροπή μιας αρχαίας επαγγελίας σε σύγχρονη μάστιγα. Και είναι όλοι τους αποφασισμένοι να κάνουν τα πάντα προκειμένου να πετύχουν τον στόχο τους...

Μετά τη Χαμένη βιβλιοθήκη, το νέο μυθιστόρημα του A.M. Dean υπόσχεται να συναρπάσει τους θαυμαστές του Dan Brown και τους λάτρεις των θρίλερ συνωμοσίας με καταιγιστική δράση.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Διοικητικό 4, Σταθμός Παρισίων, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237835
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-598-8

9 789604 615988